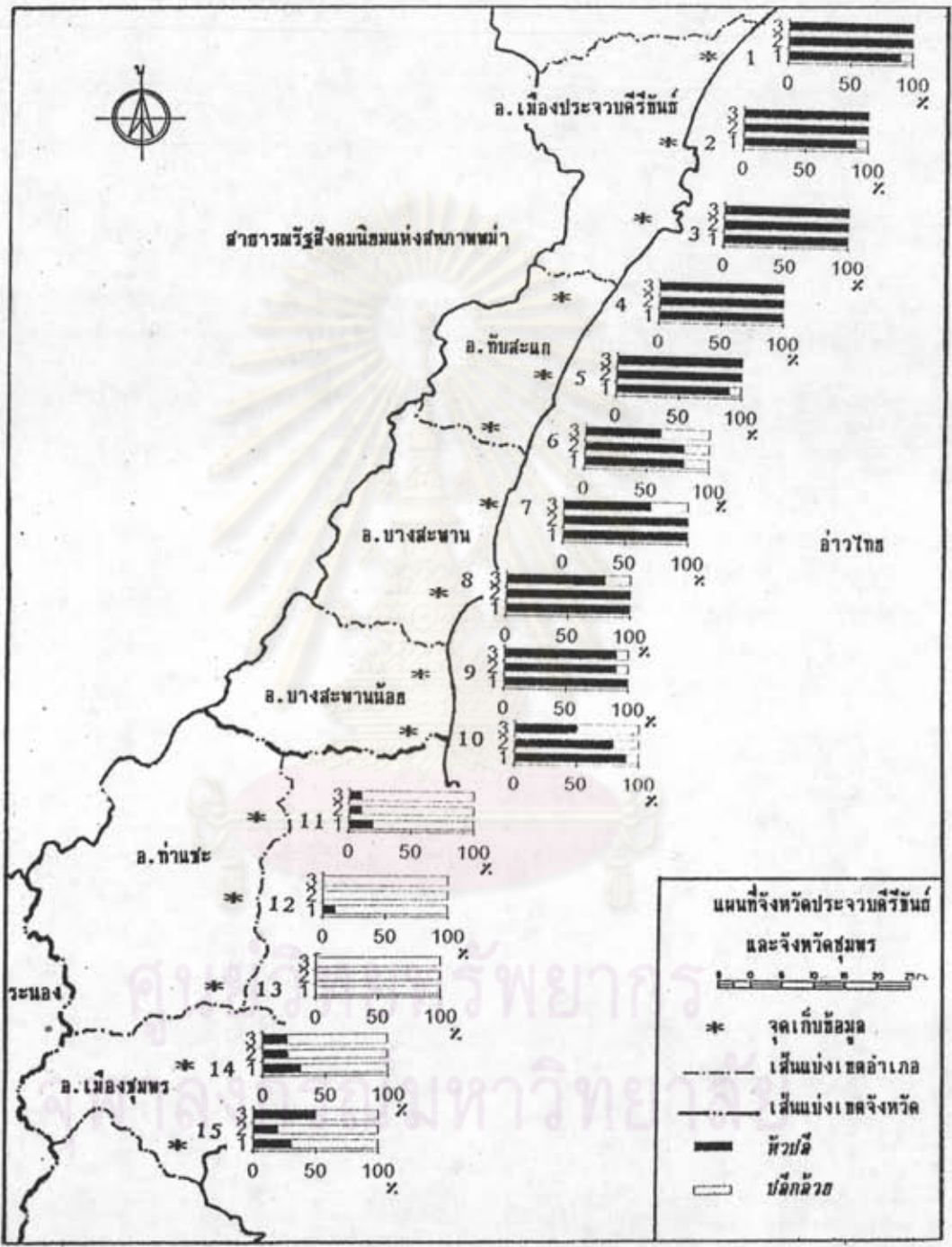

แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้
คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้

ในการศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ต้องพิจารณาจากอัตราการใช้คำศัพท์ในแต่ละหน่วยอรรถและแต่ละจุดเก็บข้อมูล ในการพิจารณาที่ละหน่วยอรรถ ผู้วิจัยได้สร้างกราฟแสดงอัตราการใช้คำศัพท์ในแต่ละจุดเก็บข้อมูล (คู่มือการในบทที่ 2 หน้า 65-67) แสดงลงในแผนที่ (ดูภาพที่ 9-24) โดยในแต่ละกราฟจะแสดงอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง (—) อัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ (≡) และอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่น (≡) ของแต่ละกลุ่มอายุ ซึ่งอัตราการใช้คำศัพท์นี้รวมกันในแต่ละแท่งกราฟจะได้เท่ากับหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ ในกรณีที่กราฟบางกราฟมีอัตราการใช้คำศัพท์รวมกันไม่ถึงหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์แสดงว่า ในจำนวนที่ขาดนั้น เป็นอัตราการใช้คำศัพท์ที่ผู้ออกภาษาไม่รู้จัก ซึ่งปรากฏในหน่วยอรรถ 'ปากองโก' (ดูจุดเก็บข้อมูลที่ 12 และ 13 ในภาพที่ 13)

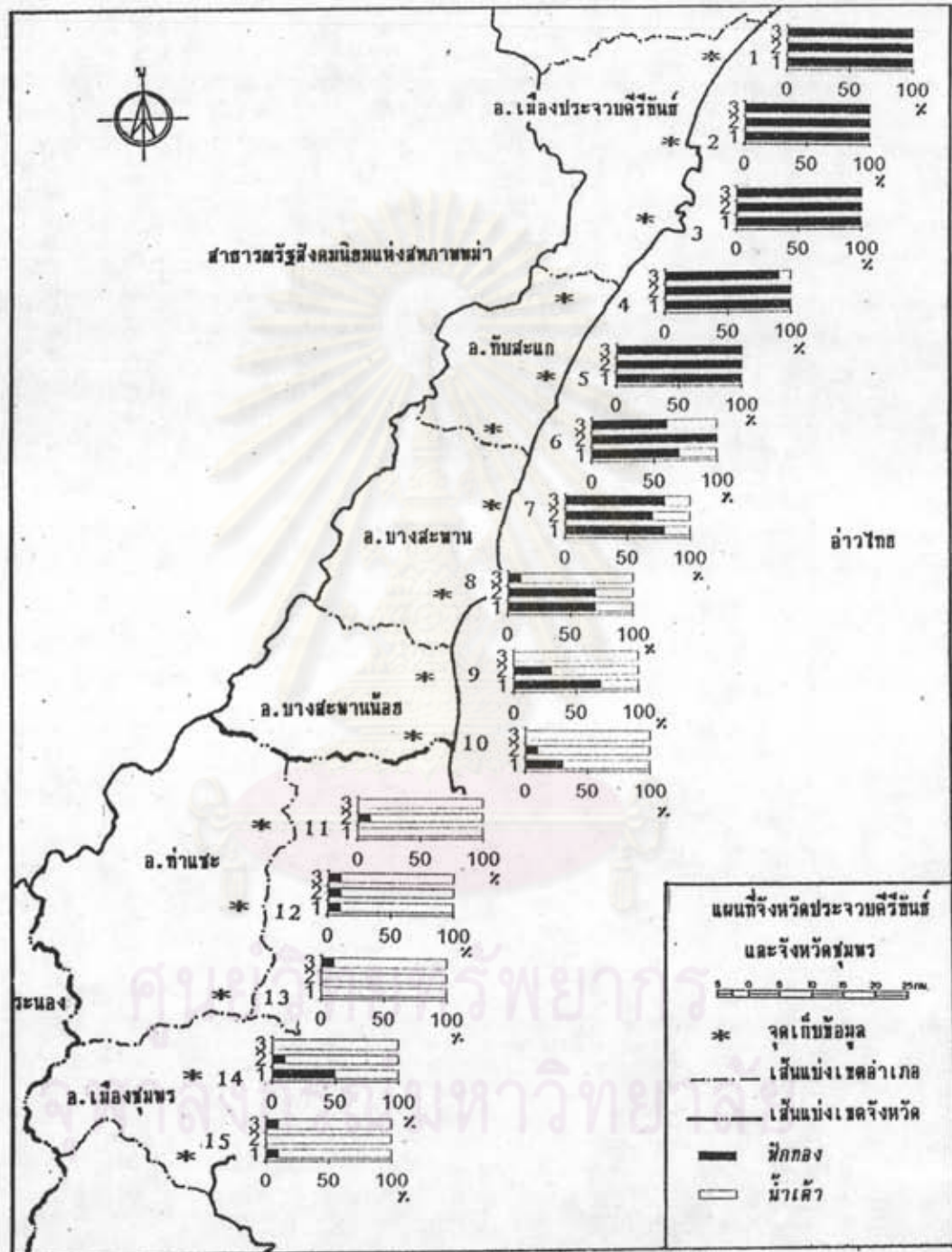
กราฟแต่ละกราฟแสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของ 3 กลุ่มอายุ คือ แท่งกราฟหมายเลข 1 แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของกลุ่มอายุ 10-20 ปี แท่งกราฟหมายเลข 2 แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของกลุ่มอายุ 35-45 ปี และแท่งกราฟหมายเลข 3 แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป กราฟเหล่านี้จะแสดงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละหน่วยอรรถ โดยพิจารณาจากการเปรียบเทียบอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางและอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละกลุ่มอายุ

ภาพที่ 9 : แผนที่แสดงอัตราการใช้จ่ายค้ำชีพของหน่วยครัวเรือน 'หัวปลี'

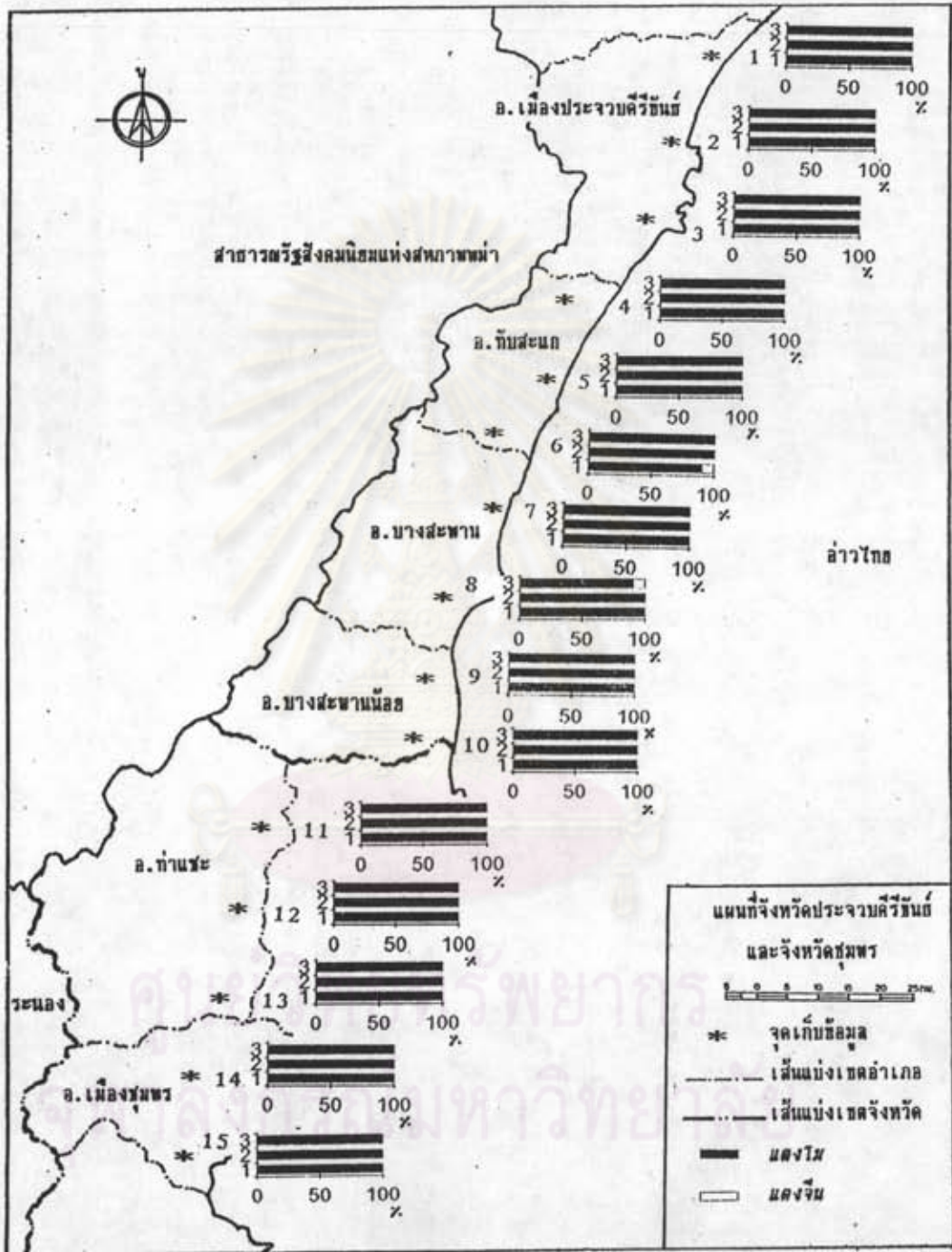

1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 10 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าพิภพของหน่วยอรรถ 'พิภพทอง'

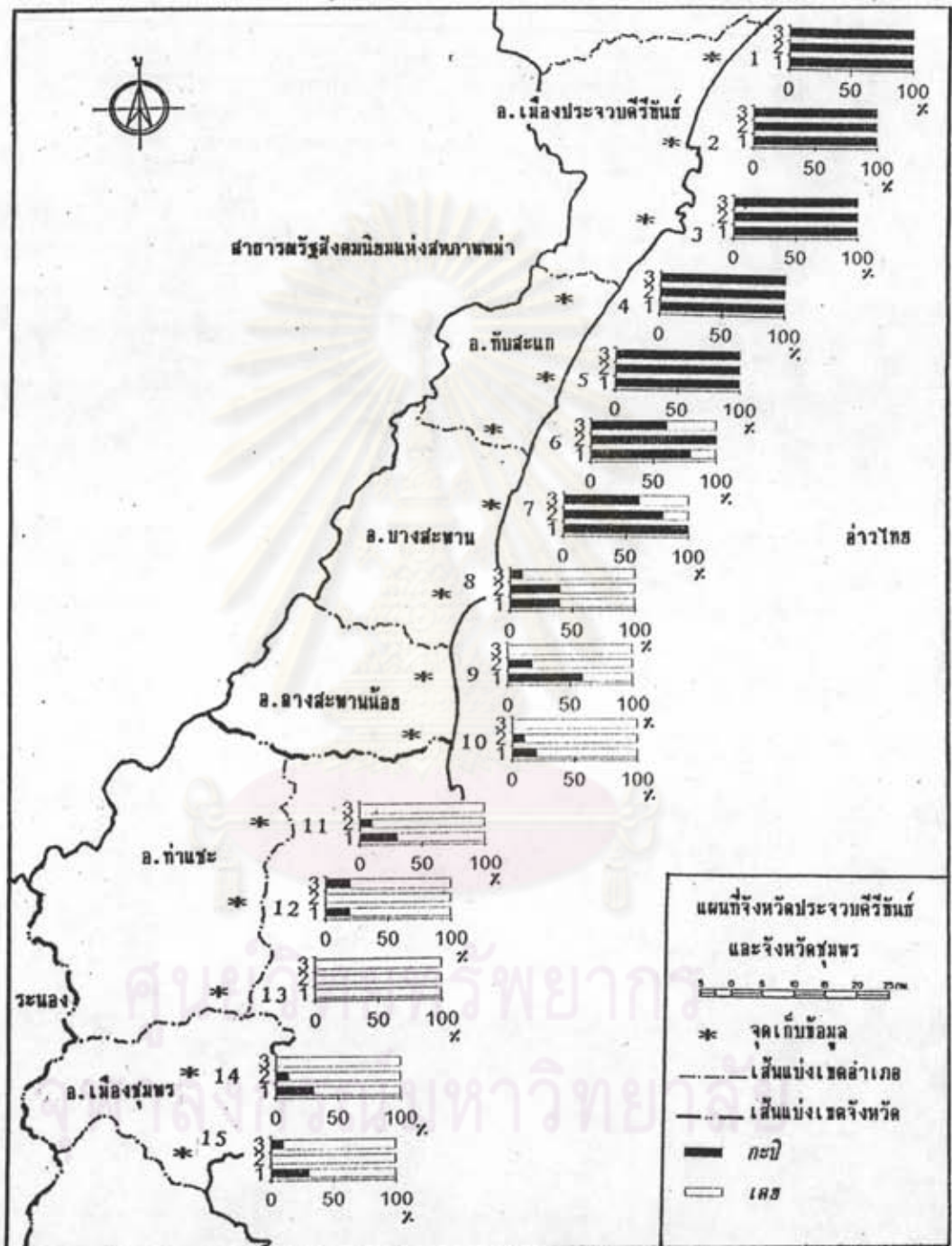

ภาพที่ 11 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าศัพท์ของหน่วยอรรถ 'แดงโม'

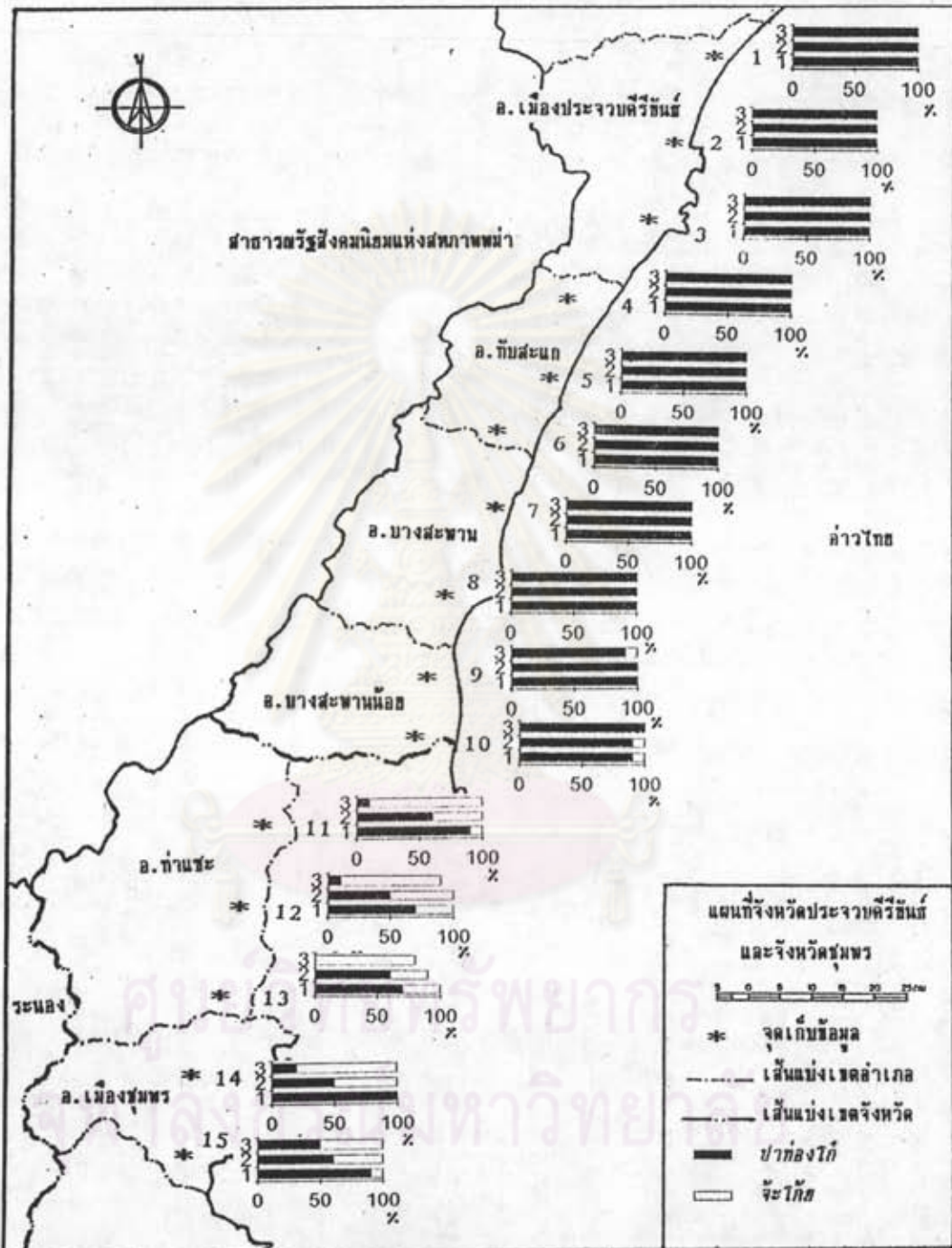
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 12 : แผนที่แสดงอัตราการใช้จ่ายค้ำชีพของหน่วยอรรถ 'กะปิ'

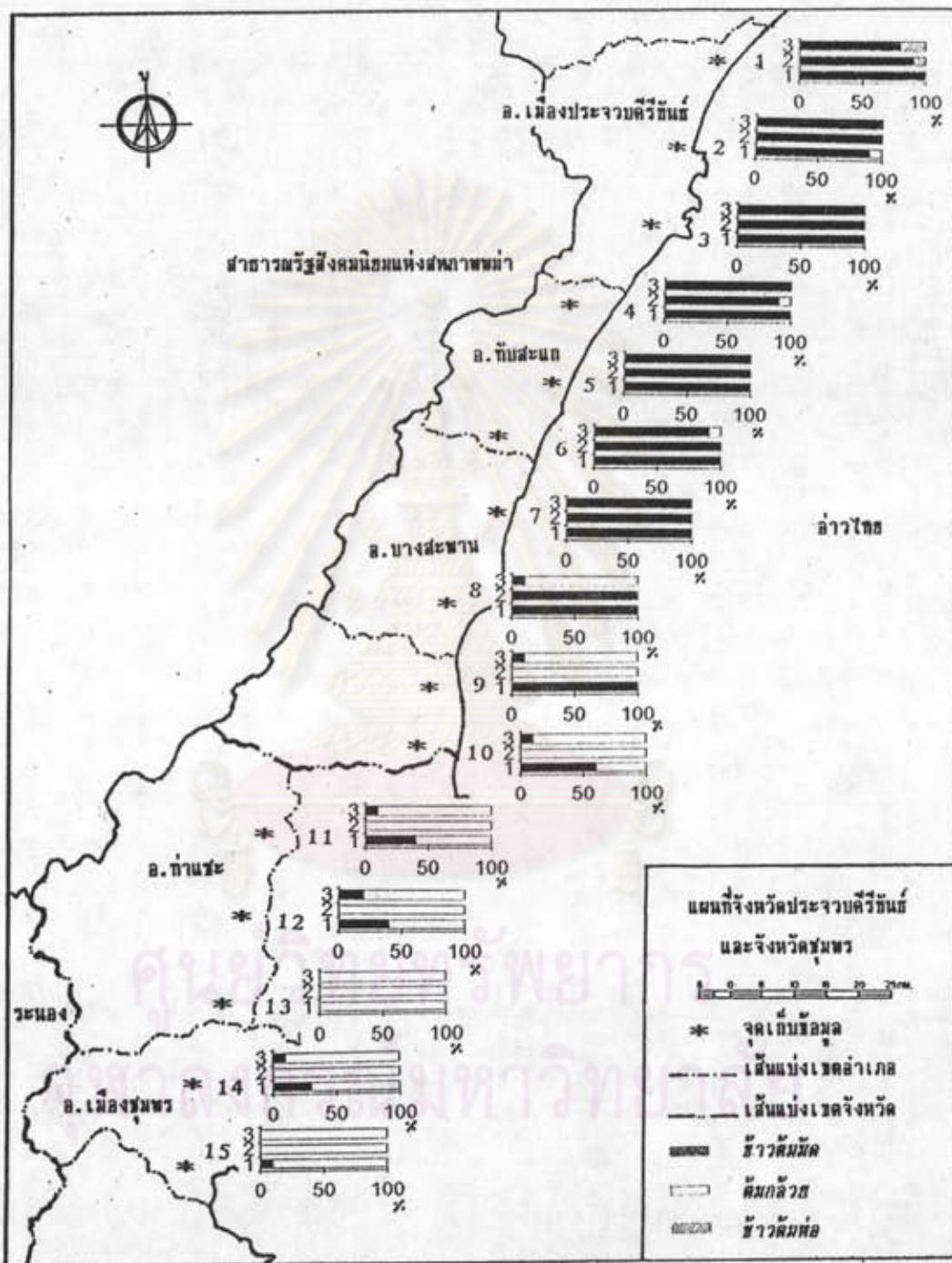
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 13 : แผนที่แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของหน่วยอรรถ 'ป่าทองโก๋'

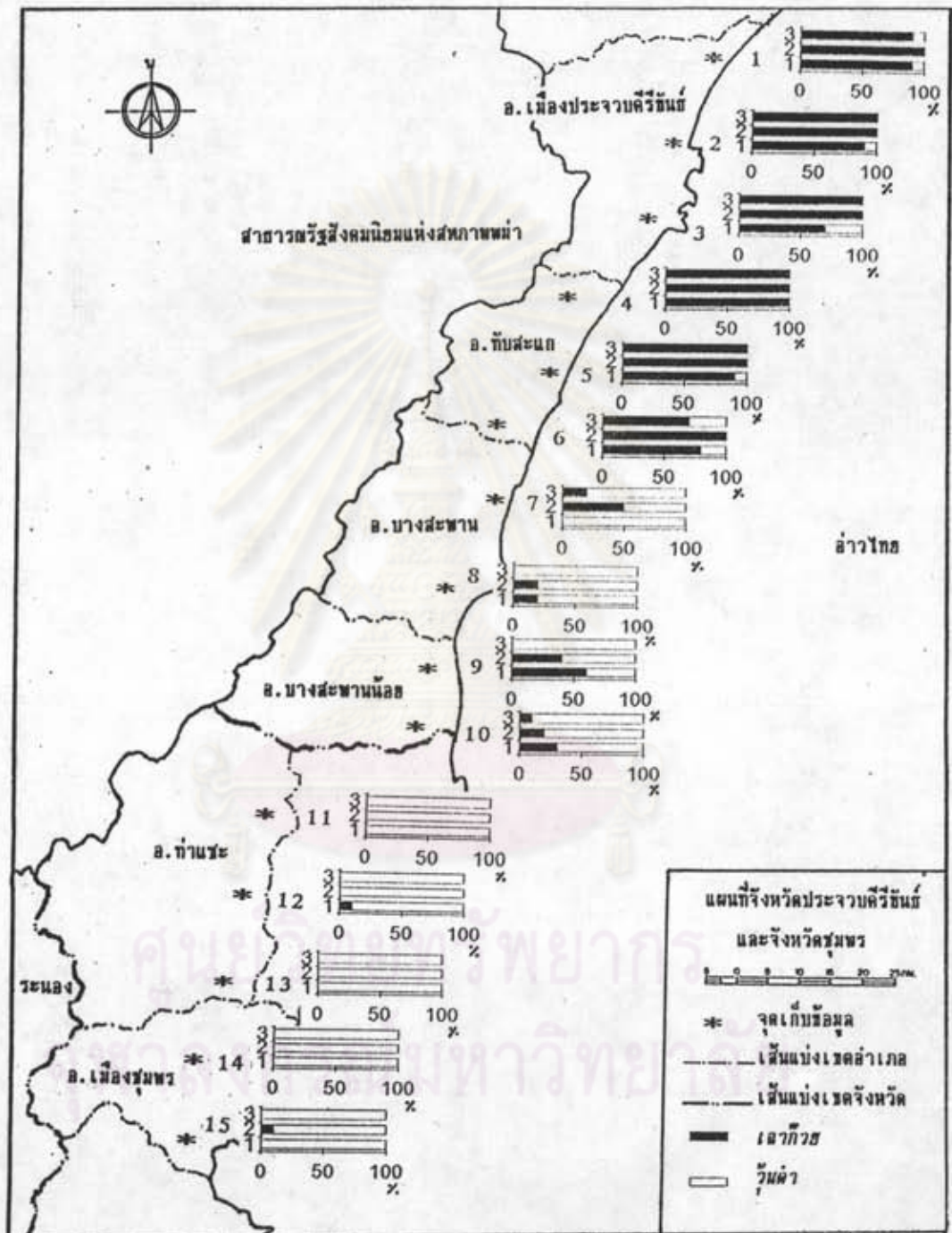
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 14 : แผนที่แสดงอัตราการใช้จ่ายค้ำชีพของหน่วยครอบครัว 'ข้าวคัมมัด'

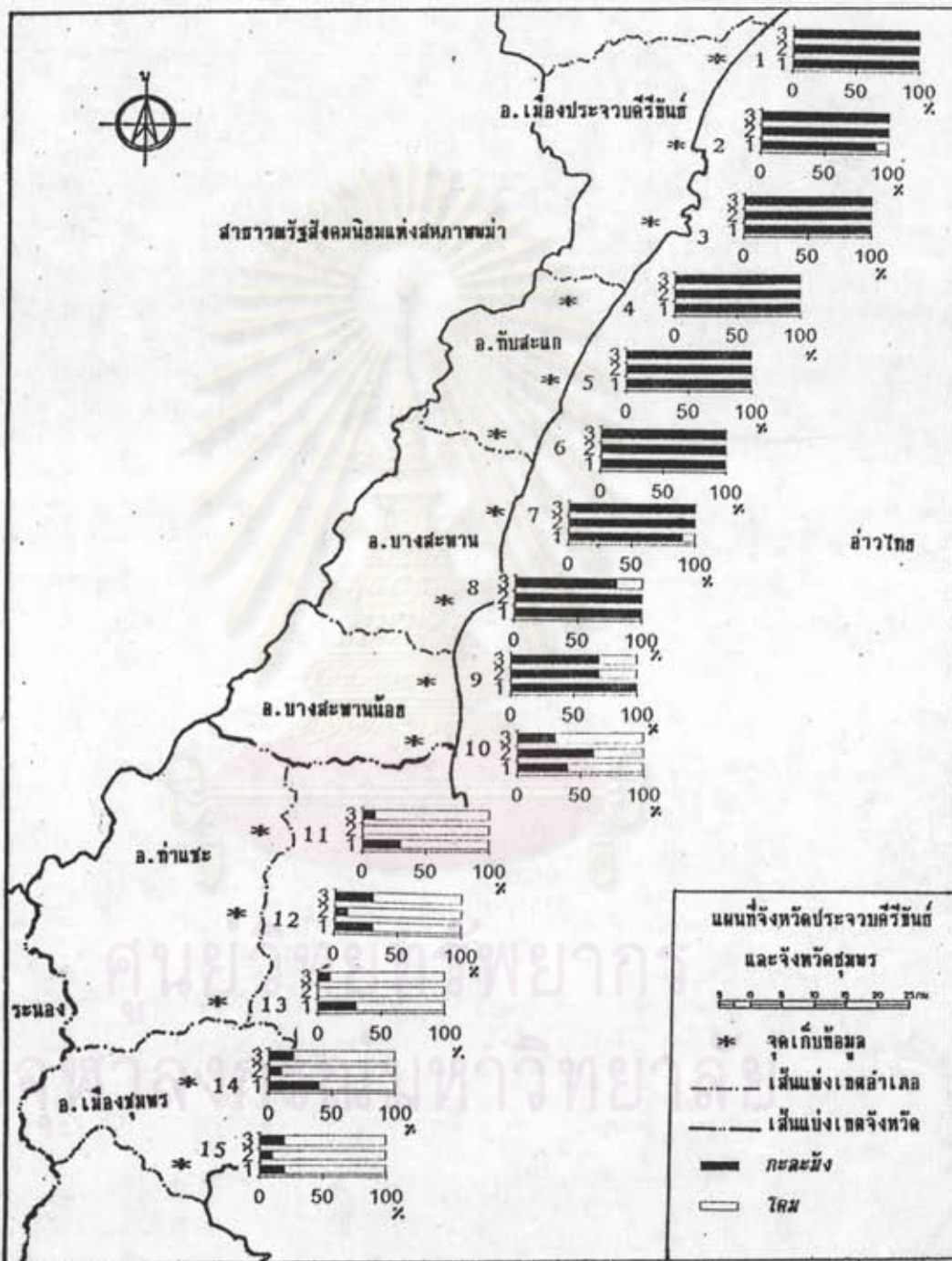
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 15 : แผนที่แสดงอัตราการใช้จ่ายค้ำชีพของหน่วยอรรถ 'เดาก๊วย'

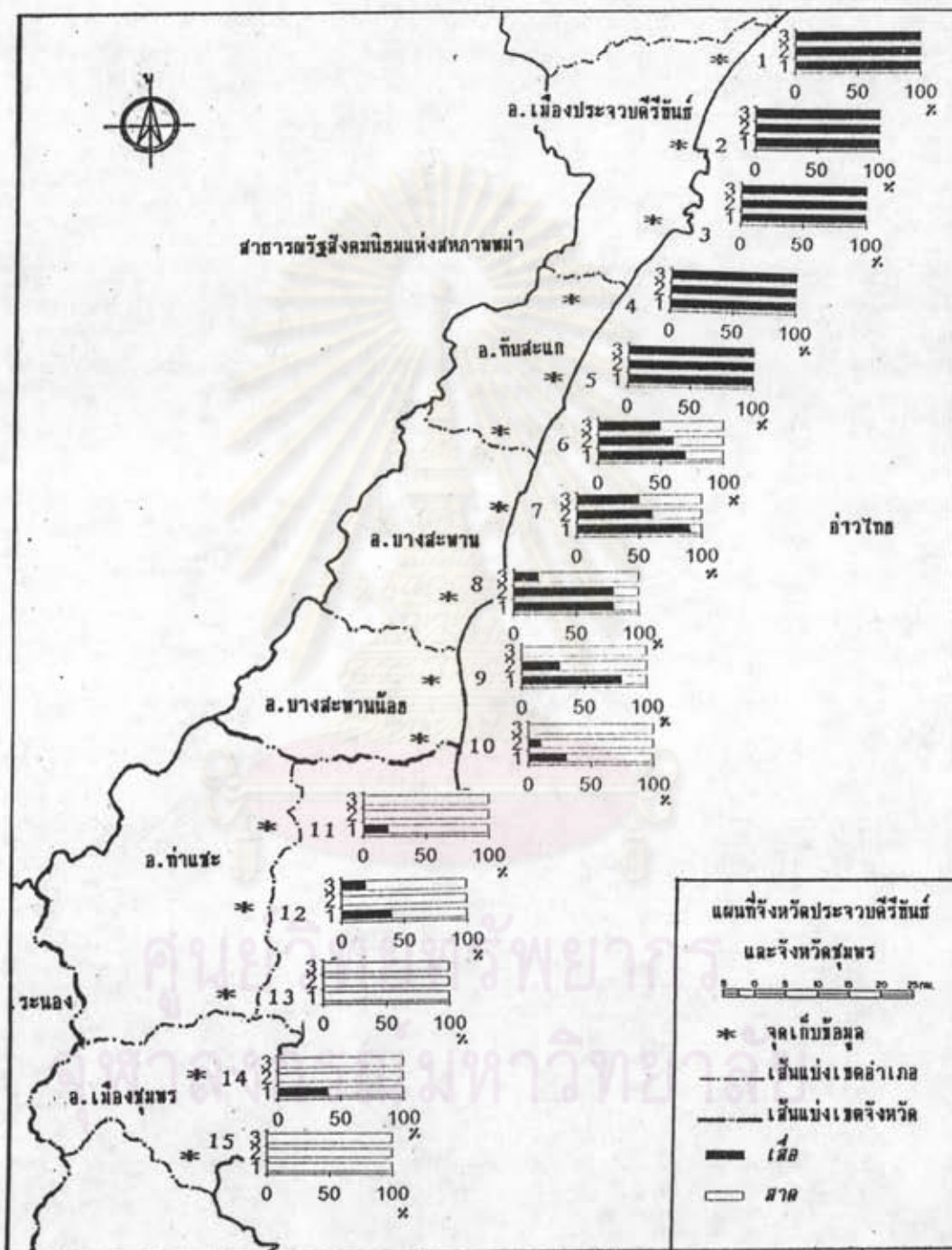
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 16 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าศัพท์ของหน่วยอรรถ 'กะละมัง'

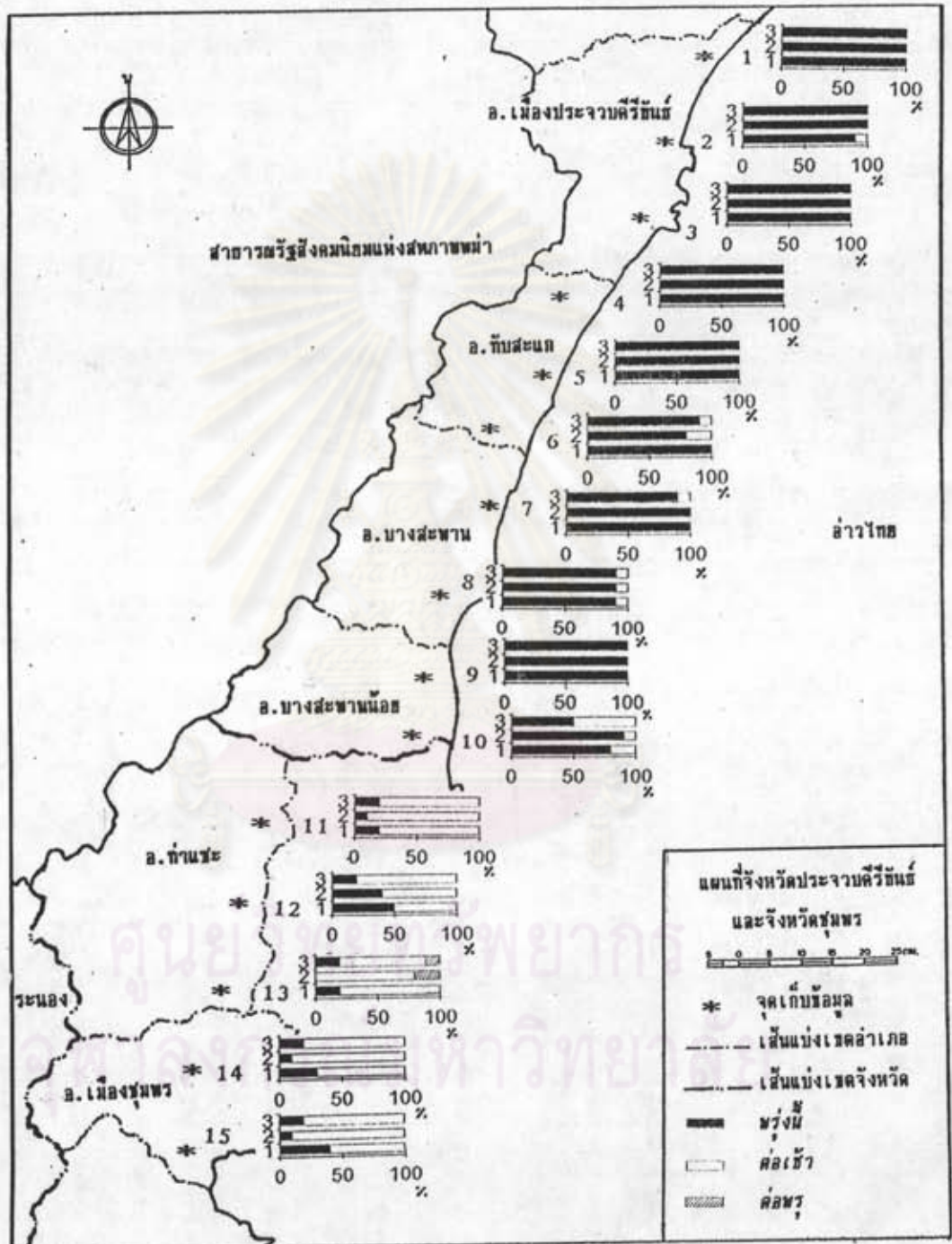
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 17 : แผนที่แสดงอัตราการใช้จ่ายค้ำชีพของหน่วยครอบครัว 'เดี่ยว'

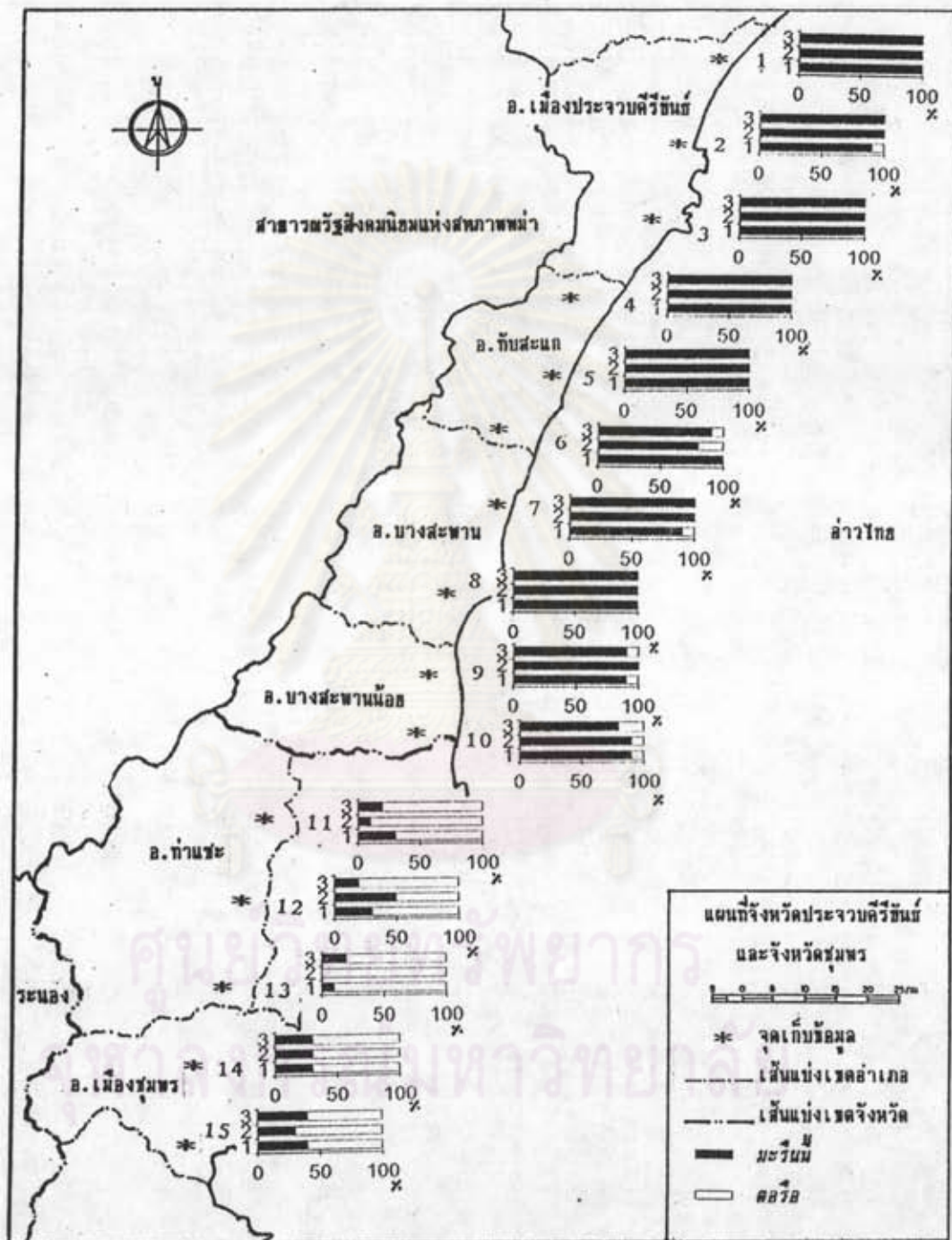
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 18 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าที่พักของหน่วยบรรด 'พุงน'

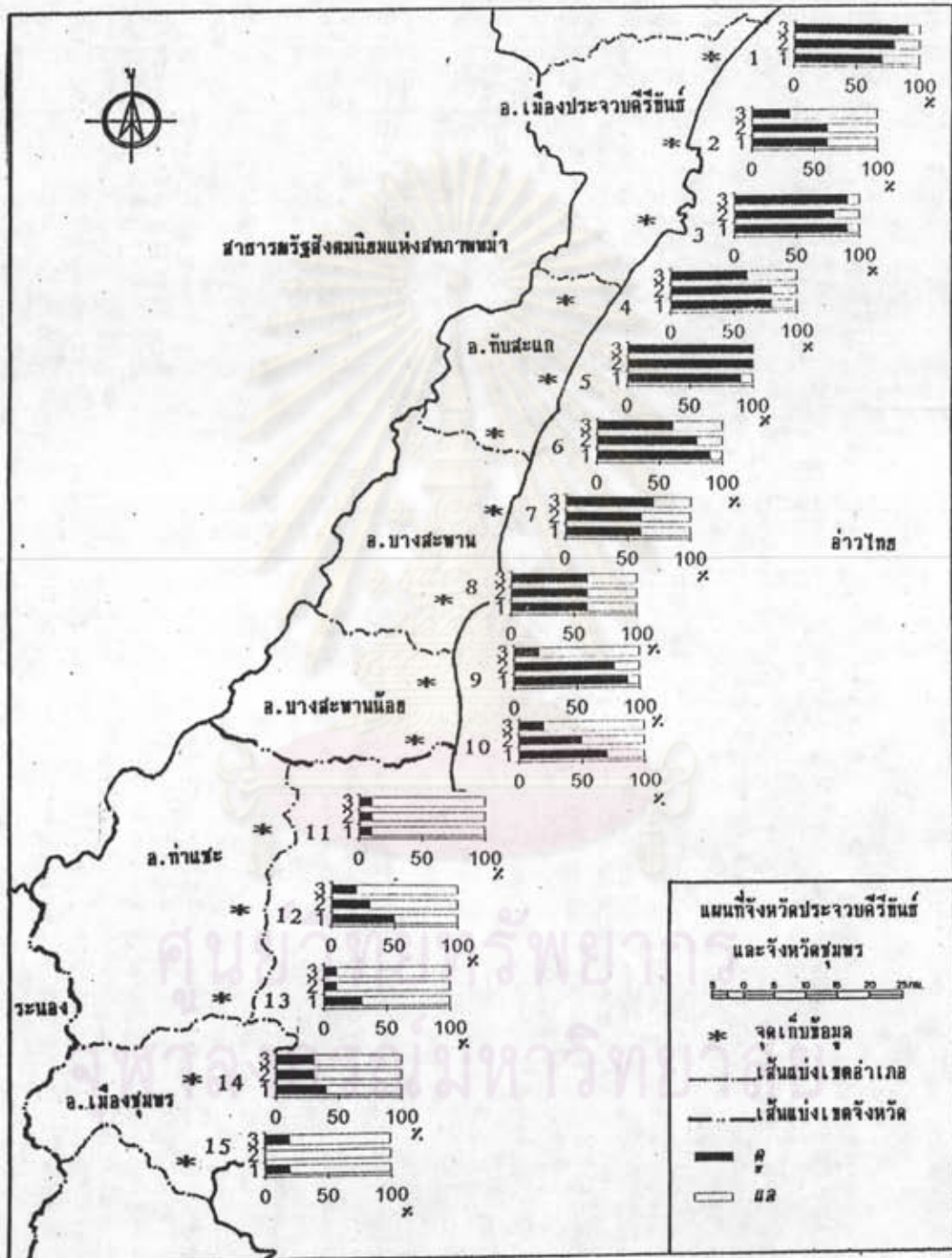
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 19 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าศัพท์ของหน่วยอรรถ 'มะวันนี'

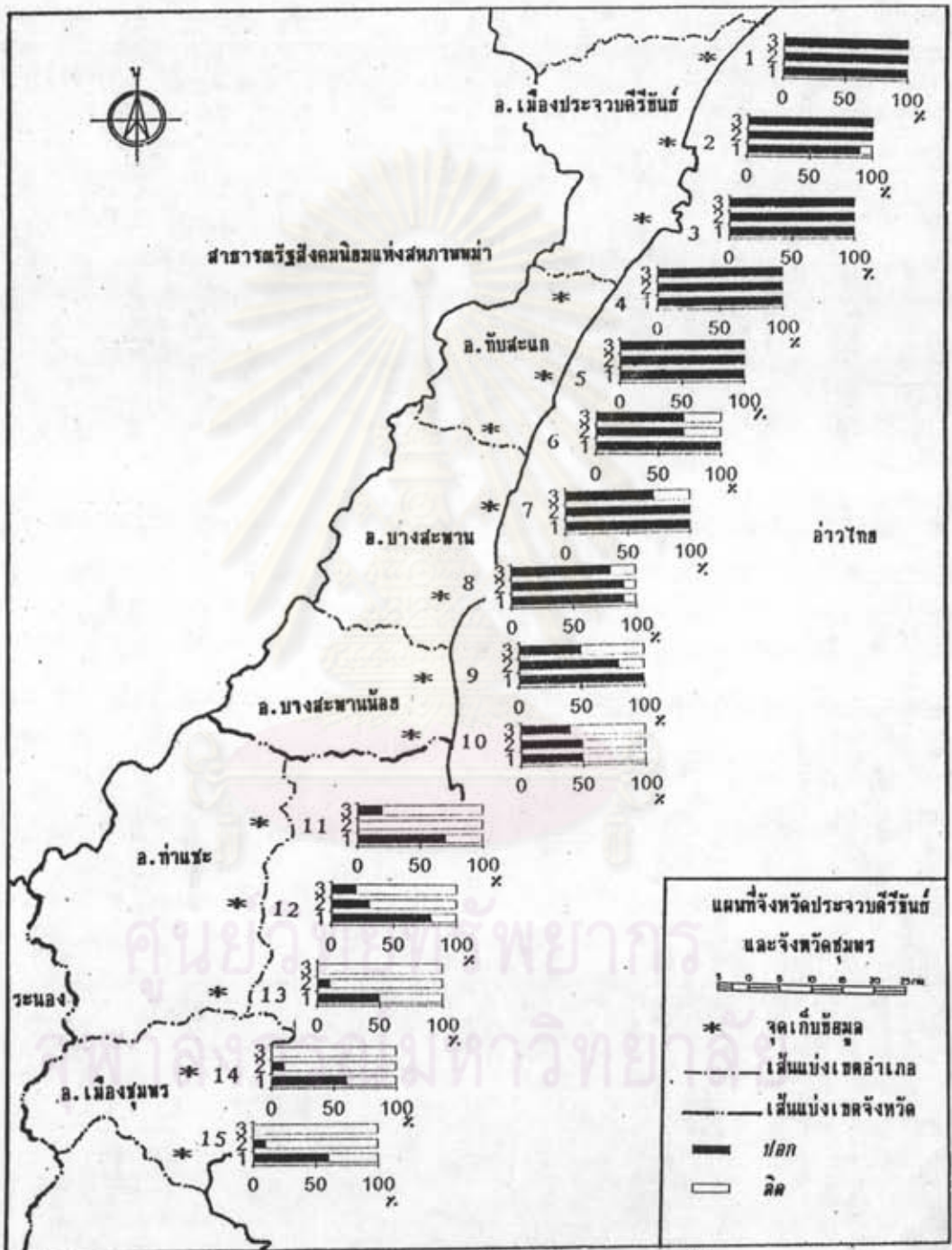
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 20 : แผนที่แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของหน่วยอรรถ 'ค'

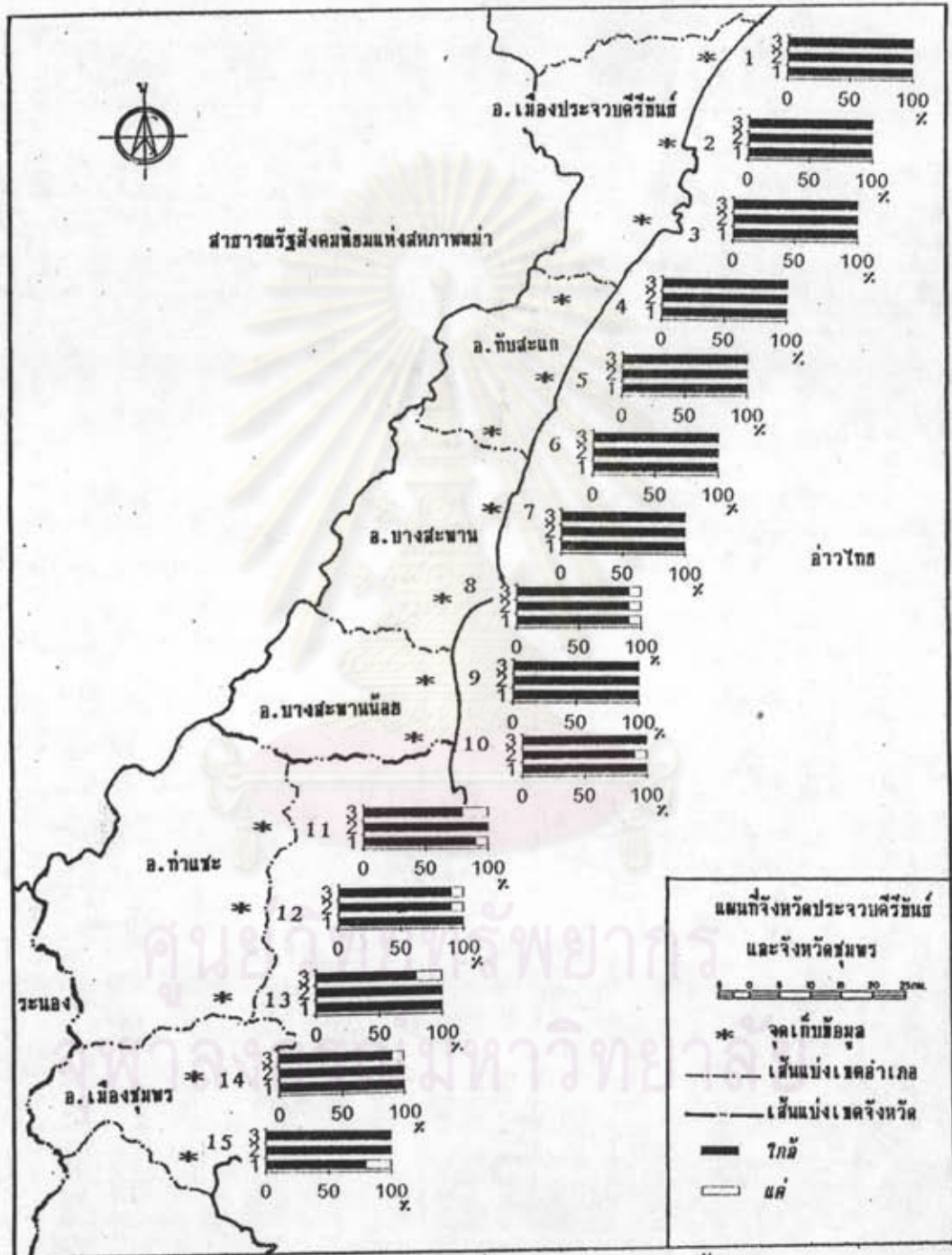
1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

ภาพที่ 21 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าตัวของหน่วยอรรถ 'ปก'

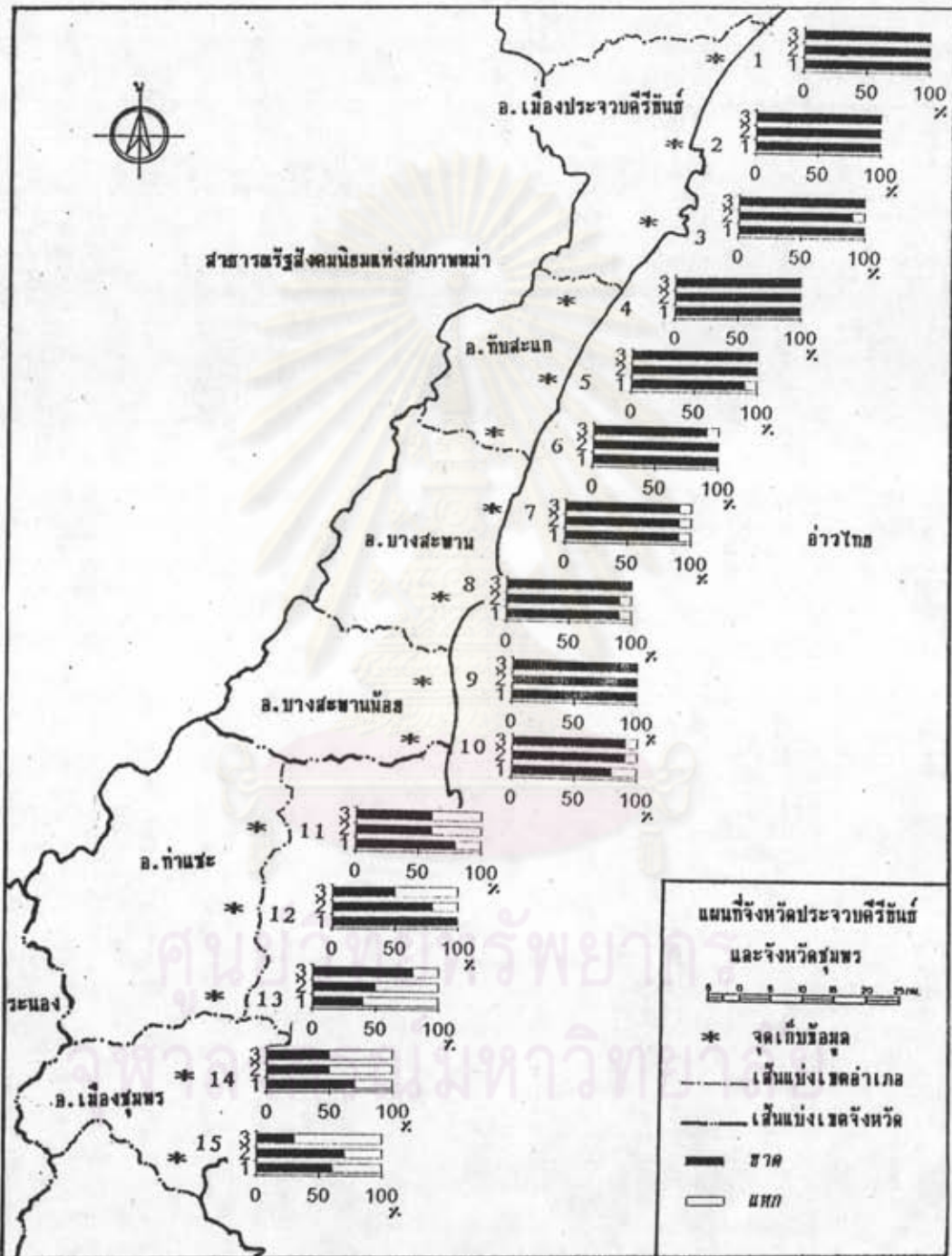

1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

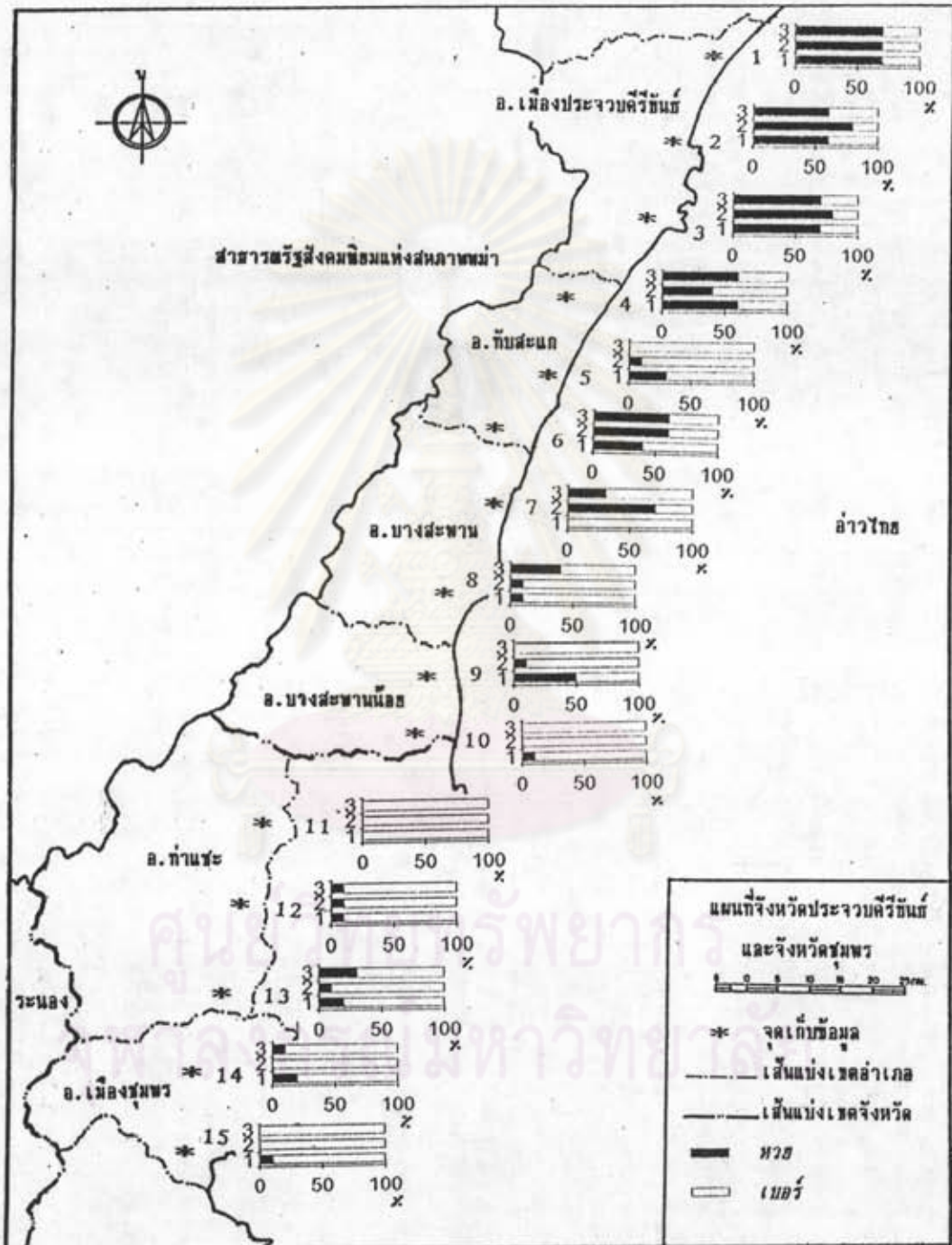
ภาพที่ 22 : แผนที่แสดงอัตราการใช้จ่ายค้ำพักของหน่วยอรรถ 'โกลด์'

ภาพที่ 23 : แผนที่แสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของหน่วยบรรณ 'ชาด'

ภาพที่ 24 : แผนที่แสดงอัตราการใช้ค่าพิภพของหน่วยอรรถ 'หอย'

1 = กลุ่มอายุ 10-20 ปี 2 = กลุ่มอายุ 35-45 ปี 3 = กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

จากภาพที่ 9-24 นี้ แสดงให้เห็นว่า แต่ละกลุ่มอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์ต่างกัน ลักษณะความแตกต่างในการใช้คำศัพท์ในแต่ละกลุ่มอายุนี้ แสดงถึง "การเปลี่ยนแปลงในเวลาพร้อมกัน" (อมรา 2533:38) หรือ "change in apparent time" โดยกลุ่มอายุ 35-45 ปี เป็นตัวแทนของผู้พูดในปัจจุบัน กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปเป็นตัวแทนของผู้พูดในอดีตและกลุ่มอายุ 10-20 ปี เป็นตัวแทนของผู้พูดในอนาคต ในบทนี้จะพิจารณาแนวโน้มในการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละหน่วยอรรถ ดังจะกล่าวต่อไป

แนวโน้มการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละหน่วยอรรถ

เพื่อความสะดวกในการพิจารณา แนวโน้มของการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละหน่วยอรรถ ผู้วิจัยได้สร้างตารางแสดงภาพทั้งหมดที่ปรากฏในภาพที่ 9-24 ตารางนี้จะแสดงภาพรวมของอัตราการใช้คำศัพท์ทั้งหมดที่ปรากฏ และแสดงการเปรียบเทียบอัตราการใช้คำศัพท์ของแต่ละกลุ่มอายุในแต่ละหน่วยอรรถและแต่ละบริเวณ โดยผู้วิจัยได้จัดลำดับหน่วยอรรถตามปริมาณการใช้คำศัพท์ของแต่ละหน่วยอรรถ คือ เรียงลำดับจากหน่วยอรรถที่มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่า หน่วยอรรถใดมีแนวโน้มในการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มากน้อยเพียงไร ในการหาปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางของแต่ละหน่วยอรรถหาได้จากการนับจำนวนคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางของหน่วยอรรถนั้น ๆ จากคำตอบที่ได้จากทุกจุดเก็บข้อมูล และนำจำนวนคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางที่นับได้นี้มาคูณด้วย 100 และหารด้วย 450 (ดูรายละเอียดในบทที่ 2) หน่วยอรรถแต่ละหน่วยอรรถมีปริมาณการใช้คำศัพท์มากน้อยต่างกันดังลำดับของหน่วยอรรถที่แสดงในตารางต่อไปนี้ (ดูตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 : ตารางแสดงอัตราการใช้คำศัพท์ของแต่ละหน่วยรรถ (โดยเรียงลำดับจากหน่วยรรถที่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด)

จุดที่	หน่วยรรถ															
	'แดงไม้'	'ไกล'	'ขาด'	'ปากท้องโท'	'มะขาม'	'พุ่มไม้'	'ปลาก'	'กะละมัง'	'หัวปลี'	'ข้าวต้มมัด'	'ตุ๋น'	'ผักทอง'	'กะปิ'	'เสื่อ'	'เงือก'	'พาย'
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																

จากตารางที่ 10 นี้ เมื่อพิจารณาภาพรวมของอัตราการใช้คำศัพท์ที่ปรากฏ จะเห็นได้ว่า แต่ละบริเวณมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ต่างกัน คือ ในบริเวณจุดเก็บข้อมูลต้น ๆ ซึ่งได้แก่ จุดเก็บข้อมูลที่ 1-5 มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางในอัตราสูงมากเกือบทุกหน่วยอรรถ และจากจุดเก็บข้อมูลที่ 6 เป็นต้นไป อัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางได้ลดลงเรื่อย ๆ จนเห็นได้ชัดว่าจุดเก็บข้อมูลที่ 11-15 มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางในปริมาณต่ำมาก ซึ่งสังเกตได้จากกราฟที่หน่วยอรรถส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในปริมาณสูง

นอกจากนั้น กราฟลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏทั้งหมดจำนวน 240 กราฟ สามารถจัดประเภทของกราฟได้ 13 ประเภท ตามลักษณะความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ในแต่ละกลุ่มอายุ โดยยึดการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเป็นหลัก (ดูรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทของกราฟในภาคผนวก ค) การปรากฏของกราฟในแต่ละหน่วยอรรถแสดงในตารางแสดงการกระจายและจำนวนของกราฟที่ปรากฏในแต่ละหน่วยอรรถ (ดูตารางที่ 11) ตารางนี้แสดงให้เห็นว่าแต่ละหน่วยอรรถมีการปรากฏของกราฟประเภทใด จำนวนมากน้อยเท่าไร เช่น หน่วยอรรถ 'แดงโม' (หน่วยอรรถที่ 1) มีการปรากฏของกราฟประเภทที่ 1 ($1=2=3$) จำนวน 13 ครั้ง และมีการปรากฏของกราฟประเภทที่ 3 ($1=2>3$) และ 4 ($1<2=3$) ประเภทละหนึ่งครั้ง กราฟแต่ละประเภทได้เรียงลำดับตามประเภทกราฟที่ปรากฏจำนวนมากที่สุดไปหาจำนวนน้อยที่สุด ดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 : ตารางแสดงการกระจายและจำนวนของกราฟที่ปรากฏในแต่ละหน่วยอรรถ

กราฟประเภท	หน่วยอรรถ																รวมจำนวน กราฟที่ปรากฏ (240)
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	
1. 1=2=3	13	9	5	8	6	6	4	5	3	4	2	5	6	7	4	3	90
2. 1>2>3	-	-	1	5	-	1	5	-	1	1	4	3	5	4	2	2	34
3. 1=2>3	1	2	1	1	1	1	3	1	3	2	2	2	1	1	1	-	23
4. 1<2=3	1	1	2	-	2	1	1	2	3	1	1	-	-	-	3	1	19
5. 1>2=3	-	1	2	-	-	-	1	1	4	1	2	-	-	2	1	2	17
6. 1>(2<3)	-	-	-	-	2	3	1	3	-	5	-	-	1	1	-	1	17
7. 1=3>2	-	1	1	-	1	2	-	2	-	1	2	2	1	-	-	1	14
8. (1<2)>3	-	1	1	-	1	1	-	1	-	-	-	1	1	-	1	-	8
9. 1=3<2	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	1	-	-	2	2	6
10. 1=2<3	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	1	5
11. (1>2)<3	-	-	-	-	1	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	1	3
12. 1<(2>3)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	2
13. 1<2<3	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	2

หน่วยอรรถ 1 = 'แดงโม' 7 = 'ปก' 13 = 'กะปิ'
 2 = 'โกลี' 8 = 'กะละมัง' 14 = 'เสื่อ'
 3 = 'ชาด' 9 = 'หัวปลี' 15 = 'เจ้าท้าว'
 4 = 'ปากทองโก' 10 = 'ข้าวต้มมัด' 16 = 'หอย'
 5 = 'มะขาม' 11 = 'คู'
 6 = 'พวง' 12 = 'นัททอง'

จากตารางที่ 11 นี้ ถ้ามองภาพรวมโดยไม่แยกหน่วยบรรทัดแล้ว จะเห็นว่ากราฟประเภทที่ 1 ($1=2=3$) ซึ่งแสดงว่าทุกกลุ่มอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เท่าเทียมกัน ปรากฏมากที่สุด แต่ถ้าจะพิจารณาลักษณะของแต่ละกลุ่มอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์ต่างกัน กราฟที่ปรากฏมากที่สุด คือ กราฟประเภทที่ 2 ($1>2>3$) ซึ่งแสดงว่ากลุ่มอายุน้อยที่สุดใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยที่สุด ลักษณะการใช้อัตราการใช้คำศัพท์เช่นนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มว่าในอนาคตจะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากขึ้น และเมื่อพิจารณากราฟประเภทที่ปรากฏน้อยที่สุดแล้ว จะพบว่า กราฟที่ปรากฏน้อยที่สุดประเภทหนึ่งได้แก่ กราฟประเภทที่ 13 ($1<2<3$) ซึ่งเป็นกราฟที่แสดงว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยที่สุด กราฟประเภทนี้ปรากฏเพียง 2 ครั้งในบริเวณที่ทำการศึกษาเท่านั้น และมีลักษณะตรงกันข้ามกับกราฟประเภทที่ 2 ($1>2>3$) ซึ่งเป็นประเภทที่ปรากฏมากที่สุดในประเภทของกราฟที่มีอัตราการใช้คำศัพท์แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มอายุ

หากพิจารณากราฟประเภทอื่น ๆ ประกอบด้วยเพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น พบว่าในกราฟแต่ละประเภทที่ปรากฏ ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มอายุน้อยจะมีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางสูงกว่ากลุ่มอายุมากกว่า (ดูตารางที่ 12) โดยลักษณะที่ปรากฏมากที่สุด คือ กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($1>3$) ซึ่งปรากฏร้อยละ 41.25 ของลักษณะที่ปรากฏทั้งหมด 240 กราฟ ส่วนลักษณะตรงกันข้าม คือ กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($1<3$) พบเพียงร้อยละ 12.92 ของลักษณะที่ปรากฏทั้งหมดเท่านั้น

ลักษณะที่กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง มากกว่ากลุ่มอายุ 35-45 ปี ($1>2$) พบร้อยละ 35.42 ของลักษณะที่ปรากฏทั้งหมด ส่วนลักษณะตรงกันข้ามที่กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 35-45 ปี ($1<2$) พบร้อยละ 15.42 ของลักษณะที่ปรากฏทั้งหมด

ลักษณะที่กลุ่มอายุ 35-45 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($2 > 3$) พบร้อยละ 30.42 ของลักษณะที่ปรากฏทั้งหมด และลักษณะตรงกันข้ามที่กลุ่มอายุ 35-45 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($2 < 3$) พบร้อยละ 17.08 ของลักษณะที่ปรากฏทั้งหมด

ตารางที่ 12 : ตารางแสดงค่าเฉลี่ยของลักษณะอัตราการใช้ศัพท์ที่ปรากฏ

เปรียบเทียบลักษณะของอัตราการใช้คำศัพท์ระหว่างสองกลุ่มอายุ	ค่าเฉลี่ยของความถี่ที่ปรากฏคิดเป็นร้อยละ
1 > 3	41.25
1 > 2	35.42
2 > 3	30.42
2 < 3	17.08
1 < 2	15.42
1 < 3	12.92

เมื่อพิจารณาตารางที่ 12 เห็นได้ว่า ยิ่งกลุ่มอายุห่างกันมากเพียงใด ความแตกต่างในการใช้คำศัพท์ก็ยิ่งมีมากขึ้นเพียงนั้น ดังกราฟที่แสดงว่า กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($1 > 3$) มีอยู่ร้อยละ 41.25 ส่วนกราฟที่แสดงว่าความถี่ของกลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 35-45 ปี มีอยู่ร้อยละ 35.42 อย่างไรก็ตามก็ยังมีลักษณะที่กลุ่มอายุน้อยกว่ามีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า ก็มีปรากฏให้เห็นอยู่บ้าง โดยลักษณะที่กลุ่มอายุ 35-45 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($2 < 3$) มีมากกว่าการที่กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 35-45 ปี ($1 < 2$) ส่วนการที่กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ($1 < 3$) มีอยู่น้อยที่

สุด จากข้อมูลนี้ เห็นได้ชัดเจนว่า ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มอายุ 10-20 ปี มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยที่สุด

เพื่อความชัดเจนในการพิจารณา แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละหน่วยอรรถ ผู้วิจัยได้สร้างตารางและกราฟแท่งแสดงปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเปรียบเทียบ 3 กลุ่มอายุ (ดูตารางที่ 13 และภาพที่ 25) ปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางนี้ เป็นปริมาณการใช้คำศัพท์รวมทุกจุดเก็บข้อมูลของแต่ละหน่วยอรรถ คือ แสดงว่าในบริเวณที่ทำการเก็บข้อมูลนี้แต่ละหน่วยอรรถมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางร้อยละเท่าไร โดยผู้วิจัยได้แสดงปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเป็นจำนวนเต็มทั้งหมดเพื่อความชัดเจนในการพิจารณา คือ ถ้ามีตัวเลขหลังจุดทศนิยมหลักแรกเป็นจำนวนตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จะปัดให้เป็นจำนวนเต็ม แต่ถ้าหลังจุดทศนิยมหลักแรกนี้เป็นจำนวนน้อยกว่า 5 จะตัดจำนวนนั้นทิ้งไป เหลือเฉพาะจำนวนเต็มเต็ม

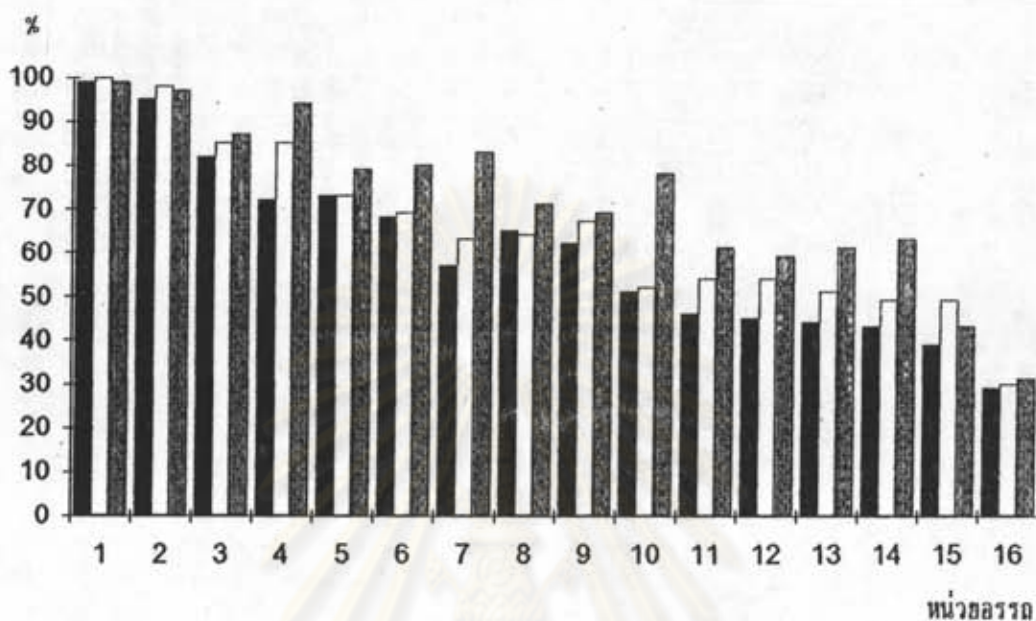
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 : ตารางแสดงปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง
เปรียบเทียบ 3 กลุ่มอายุ

หน่วยอรรถ	ปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง		
	60 ปีขึ้นไป	35-45 ปี	10-20 ปี
1 'แดงโหม'	99 %	100 %	99 %
2 'ไถล'	95 %	98 %	97 %
3 'ขาด'	82 %	85 %	87 %
4 'ปากท้องโก'	72 %	85 %	94 %
5 'มะรืนนี้'	73 %	73 %	79 %
6 'พรุ่งนี้'	68 %	69 %	80 %
7 'ปลอก'	57 %	63 %	83 %
8 'กะละมัง'	65 %	64 %	71 %
9 'หัวปลี'	62 %	67 %	69 %
10 'ข้าวต้มมัด'	51 %	52 %	78 %
11 'คู'	46 %	54 %	61 %
12 'ฟักทอง'	45 %	54 %	59 %
13 'กะปิ'	44 %	51 %	61 %
14 'เสื่อ'	43 %	49 %	63 %
15 'เจาก๊วย'	39 %	49 %	43 %
16 'หอย'	29 %	30 %	31 %

ภาพที่ 25 : กราฟแสดงปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเปรียบเทียบ

3 กลุ่มอายุ

- กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป
- กลุ่มอายุ 35-45 ปี
- ▨ กลุ่มอายุ 10-20 ปี

หน่วยวรรณคดี 1 = 'แดงโหม'	7 = 'ปลอก'	13 = 'กะปิ'
2 = 'โกลี'	8 = 'กะละมัง'	14 = 'เสื่อ'
3 = 'ชาด'	9 = 'หัวปลี'	15 = 'เจ้าก๊วย'
4 = 'ป่าทอ้งโถ'	10 = 'ข้าวต้มมัด'	16 = 'หอย'
5 = 'มะรึนน'	11 = 'คู'	
6 = 'พรงัน'	12 = 'ผักทอง'	

จากตารางที่ 13 และภาพที่ 25 นี้ แสดงให้เห็นว่า หน่วยอรรถ 'แดงโหม' มีคำศัพท์ที่ปรากฏเกือบทั้งหมดเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง ซึ่งแสดงให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ว่า หน่วยอรรถนี้ได้เปลี่ยนมาใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเกือบทั้งหมดแล้ว โดยแต่ละกลุ่มอายุมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางใกล้เคียงกันมาก และถ้าพิจารณาจากตารางที่ 11 จะเห็นว่ากราฟส่วนใหญ่ที่ปรากฏในหน่วยอรรถนี้ คือ กราฟประเภทที่ 1 ซึ่งแสดงว่า ทุกกลุ่มอายุมีปริมาณการใช้คำศัพท์เท่าเทียมกัน และถ้าดูตารางที่ 10 ประกอบ ก็จะทำให้เห็นว่าแท่งกราฟส่วนใหญ่มีสีฟ้าซึ่งแสดงถึงอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางสูงตลอดทุกจุดเก็บข้อมูล สำหรับหน่วยอรรถอื่น ๆ นอกจากนี้ ข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ กลุ่มอายุ 10-20 ปี ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยที่สุด (ยกเว้นหน่วยอรรถ 'โกลี' และ 'เงาก๊วย' ซึ่งจะกล่าวต่อไป) ซึ่งลักษณะนี้ก็สอดคล้องกับกราฟประเภท 1 > 2 > 3 (ดูกราฟประเภทที่ 2 ในตารางที่ 11) ซึ่งแสดงอัตราการใช้คำศัพท์ในลักษณะเดียวกัน และเป็นลักษณะที่ปรากฏมากที่สุด

ในจำนวนหน่วยอรรถที่มีลักษณะที่แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยกว่ามีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า (ดูภาพที่ 25 ประกอบ) ซึ่งแสดงถึงแนวโน้มว่าในอนาคตจะมีการเปลี่ยนจากใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ มาเป็นการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากขึ้นนี้ ยังสามารถแบ่งหน่วยอรรถเป็น 2 ประเภท ตามความแตกต่างของปริมาณการใช้คำศัพท์ระหว่างแต่ละกลุ่มอายุ ได้แก่ หน่วยอรรถที่มีแนวโน้มสูงในการเปลี่ยนแปลงจากการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ มาเป็นการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง และหน่วยอรรถที่มีแนวโน้มดังกล่าวต่ำ ในที่นี้ หน่วยอรรถที่มีแนวโน้มสูงแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1) หน่วยอรรถที่แต่ละกลุ่มอายุมีปริมาณการใช้คำศัพท์แตกต่างกันมาก โดยกลุ่มอายุ 10-20 ปี มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยที่สุด มีจำนวน 6 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'ปาทองโก๋' 'ปอก' 'คู้' 'ฟักทอง' 'กะปิ' 'เสื่อ'

2) หน่วยอรรถที่กลุ่มอายุ 35-45 ปี มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางใกล้เคียงกับกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป แต่ทั้งสองกลุ่มอายุนี้มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 10-20 ปีค่อนข้างมาก มีจำนวน 4 หน่วยอรรถ ได้แก่ 'มะรืนนี้' 'พรุ่งนี้' 'กะละมัง' 'ข้าวต้มมัด'

3) หน่วยอรรถที่กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางใกล้เคียงกับกลุ่มอายุ 35-45 ปี และทั้งสองกลุ่มอายุนี้มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ค่อนข้างมาก ได้แก่ 'หัวปลี' เพียงหน่วยอรรถเดียว

ส่วนหน่วยอรรถที่มีแนวโน้มค่าในการเปลี่ยนแปลงจากการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มาเป็นการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมีเพียง 3 หน่วยอรรถ คือ 'ใกล้' 'ขาด' และ 'หวน' เท่านั้น สำหรับหน่วยอรรถ 'ใกล้' นี้ แม้ในกลุ่มอายุ 35-45 ปี จะมีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 10-20 ปี แต่ทั้งสองกลุ่มอายุนี้ก็ยังมีปริมาณการใช้คำศัพท์ใกล้เคียงกันมาก ซึ่งต่างจากหน่วยอรรถ 'เงี้ยว' ที่มีลักษณะพิเศษต่างไปจากหน่วยอรรถอื่น ๆ คือ กลุ่มอายุ 10-20 ปี มีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางใกล้เคียงกับกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป และทั้งสองกลุ่มอายุนี้มีอัตราการการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางน้อยกว่ากลุ่มอายุ 35-45 ปี ค่อนข้างมาก ซึ่งก็น่าจะแสดงถึงแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างสูง แต่เนื่องจากเมื่อเปรียบเทียบปริมาณการใช้คำศัพท์ของกลุ่มอายุ 10-20 ปีกับกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ก็แสดงให้เห็นว่ามีปริมาณการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางไม่แตกต่างกันมากนัก หน่วยอรรถนี้จึงเป็นหน่วยอรรถที่มีลักษณะพิเศษ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังพอมองเห็นว่าในอนาคต หน่วยอรรถนี้ก็จะมีแนวโน้มในการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากขึ้นเช่นกัน

สรุปแล้ว เมื่อคุณภาพโดยรวมทั้งหมด คือ การพิจารณาจากตารางที่ 10-13 จะเห็นแนวโน้มของการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในลักษณะเดียวกัน คือ ในอนาคตจะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ลดลง ดังลักษณะที่ปรากฏในปัจจุบันที่กลุ่มอายุ 10-20 ปี ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้พูดในอนาคตมีอัตราการการใช้คำศัพท์ภาษาไทยกลางมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับอีก 2 กลุ่มอายุที่เป็นตัวแทนของผู้พูดในปัจจุบัน (กลุ่มอายุ 35-45 ปี) และอดีต (กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป)